

Archiv obce Třebel

1915 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 162
Evidenční číslo pomůcky: 362

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Třebel, ležící zhruba 9 kilometrů jihovýchodním směrem od Plané, se vyvinul z osobního jména Třebel a znamenalo Třebelův, ve smyslu hrad. K dalším českým názvům lokality se řadily Třebel, Třebel, Strzeble, k německým Triebel, Triebel, Strzewle a k latinským Trebel, Trybel, Trebl, Trzibel, Trziebel, Treble, Tribil, Trzieble, Trzebel.

První písemná zmínka o Třebeli pochází z roku 1251, kdy je jako její vlastník uváděn Oldřich s predikátem z Třebele. Patrně Oldřichovi potomci, Oldřich s Protivou (bratři) a Beneda (bez bližšího určení příbuzenského poměru) užívali přídomek z Třebele společně a často nezávisle na sobě v období do konce století, a to v letech 1282 – 1298 Oldřich, 1282 – 1308 Protiva a 1283 – 1293 Beneda. Poté se na více než 70 let údaje o vlastnických poměrech ztrácejí. Teprve v roce 1379 vystupuje jako majitel třebelského panství Ješek Kozíhlava z Pnětluk, kterému kromě vsi Třebel a hradu téhož jména patřily také vsi Splž, Kořen a Hostíčkov. V roce 1382 vyměnil Ješek toto panství s Rackem ze Švamberka za jeho statky na Domažlicku. Racek na oplátku získal hrad a ves Třebel se vším příslušenstvím (Boněnov, Kořen a Sedlc). Racek ze Švamberka prodal v roce 1410 třebelský komplex Hynkovi Hanovcovi ze Švamberka. Do roku 1412 užíval predikát z Třebele také Hynkův bratr Jan, píšící se jako Jan Hanovec z Lomce a Třebele. Po Hynkově smrti, v období mezi lety 1413 – 1414, připadly třebelské statky definitivně Janovi, který je jako „z Třebele“ naposledy písemně připomínán ještě v roce 1425. Zemřel v roce 1431 a po jeho smrti byl jeho rozsáhlý

majetek rozchvácen příbuzenstvem. Od roku 1448 náležela Třebel Janovi ze Sobětic. Jan si však svůj majetek nepodržel dlouho, neboť již v roce 1455 vystupuje jako zástavní majitel třebelského zboží Jan z Volfštejna sezením na Třebeli. V roce 1454 vznesla jistý majetkový nárok na část třebelských statků Kateřina z Kamýku, provdaná ze Švamberka. Proti jejím požadavkům se však Sobětičtí vzepřeli a v letech 1454 – 1455 se o svůj majetek úspěšně soudili. Třebel se tudíž ocitla opět v držení Sobětických, jmenovitě bratrů Hendrycha, Jana a Racka ze Sobětic, kteří se o ni dělili se svými synovci Vilémem a Janem z Volfštejna. V roce 1460 přenechal Hendrych svá práva na hrad Třebel bratrovi Janovi, který je jako majitel Třebele uveden též v roce 1461. Po něm spravoval třebelské državy jeho syn Vilém, kterému toto panství patřilo ještě v roce 1472. Po otci získal majetek Jiří z Volfštejna, jako majitel Třebele prvně připomínaný v roce 1479 a naposledy v roce 1486. Po něm se objevuje jméno Ctibora z Volfštejna a na Hostouni, který byl naposledy uváděn v roce 1497. Záhy poté, ještě do roku 1500, získali třebelské zboží páni ze Švamberka, jmenovitě Zdeněk. Zdeněk ze Švamberka na Třebeli je posléze připomínán v letech 1501 – 1518, přičemž od roku 1515 se o Třebel dělil se svým synem Mikulášem ze Švamberka a na Třebeli. Do období mezi lety 1529 – 1531 (kdy zemřel) byl jako výhradní držitel Třebele uváděn pouze Mikuláš. Po jeho smrti spravovala třebelské statky vdova Anna, poručnice nezletilých dětí Adama, Jindřicha, Zdeňka a Jáchyma. V roce 1544 si bratři Švamberkové nechali zapsat majetek do obnovených desek zemských. Dalším majitelem Třebele se stal Jindřich, který své přežil a jako vlastník Třebele je naposledy zmíněn roku 1586. Po něm vlastnil panství Jáchymův syn Jan Šebastián ze Švamberka. Pak se v držení Třebele postupně vystřídali jeho potomci Šebastián a Jan Bedřich. V rukách Jana Bedřicha ze Švamberka se postupně soustředila rozsáhlá panství v okolí Třebele. Řadil se k nim rodový Švamberk, ale také Bezdružice a Trpísty. Po zničení třebelského hradu (v roce 1648) byla správa nad tímto panstvím přenesena do Trpíst a vzniklo jedno dominium s názvem Trpísty – Třebel, jinak také Slavice. Po smrti posledního Švamberka Jana Bedřicha v roce 1659, zdědila všechny švamberské statky jeho manželka Marie Magdaléna z Donína, rozená Heissensteinová. Celé panství následně získal Jan Kryštof Ferdinand hrabě z Heissensteinu a na Strahembergu, který z něj v roce 1677 odprodal Trpísty – Třebel Sinzendorfům. V majetku tohoto rodu zůstalo panství Trpísty a Třebel do roku 1793, kdy jej zakoupil Jan Antonín Lexa z Arhrenalhu, po jehož smrti v roce 1824 jej zdědila jeho dcera Jana, provdaná Wiederspergová z Wiederspergu.

V držení Jany Wiederspergové z Wiederspergu dosáhla ves Třebel konce patrimoniální správy v roce 1850.

Syn Jany Wiederspergové z Wiederspergu, Jan Lexa, získal panství Trpísty v roce 1855. V roce 1888 je jako majitel panství uváděn August Wydenbruck. V roce 1895 koupil velkostatek Vilém Kubinzki. Do roku 1938 hospodařil na pozemcích Rudolf Kubinzki a ve stejném roce byla na velkostatek, jako židovský majetek, uvalena nucená správa. Tento stav setrval do roku 1945.

Územní a správní kompetence obecní samosprávy v Třebeli se vztahovaly výlučně na obec Třebel.

Do roku 1862 patřila Třebel pod Krajský úřad v Chebu a současně od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Třebel se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Planá, jehož součástí byla též obec Třebel. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy

bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Plané. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Tachově.

Jelikož se v archivním souboru AO Třebel nedochovaly prakticky žádné archiválie, představuje rekonstrukce činnosti obecní samosprávy tamtéž obtížný úkol. Nedostatek informací o vývoji původce archivního souboru v této kapitole, je proto zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochovaných archiválií extrahovat. Výše uváděná skutečnost se tak negativně odrazila rovněž na přehledu obecních starostů, který je neúplný a mezerovitý.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Josef Suck	1924	1926
Josef Tschipper	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Z protokolu o odborné archivní dohlídce spisovny v budově MNV Třebel z 10. ledna 1956 vyplývá, že pracovníci okresní archivní služby se dostalo ujištění, že ve spisovně úřadu se kromě několika jednotlivin nedochovaly žádné ostatní písemnosti vzniklé činností německé obecní samosprávy. Podle prohlášení přítomných zástupců MNV v Třebeli byly všechny tyto písemnosti zničeny v předešlém období. Z konkrétně uvedených písemností určených k trvalé archivní úschově patřila německému původci pouze Hlavní kniha s datací 1944. Všechny písemnosti určené ke svozu do tehdejšího okresního archivu byly dočasně ponechány ve spisovně MNV Třebel.

V dopise z 18. února 1957 žádala okresní archivářka zástupce MNV v Třebeli o to, aby v době předpokládaného odvozu písemností, vybraných při skartaci z 10. ledna 1956, byl tento materiál řádně připraven. Datem svozu byl určen 21. únor 1957. Vzhledem k okolnosti, že na evidenčním listu JAF chybí údaj o čísle přírůstku a datu přijetí do tehdejšího okresního archivu ve Stříbře, mohl by být tento den pravděpodobným datem přijetí.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 21. lednu 1958, je uvedeno, že archivní soubor AO Třebel obsahoval 1 úřední knihu z roku 1944 a 1 kartón s datací 1941 – 1944. V tématickém popisu archivního souboru se objevuje poznámka, že se jedná o „hospodářství obce“.

Z dochovaného materiálu nelze zjistit, zda (jestli vůbec) se obec řídila nějakým spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Třebel došlo ke korekci časového rozpětí tohoto archivního souboru.

Materiál archivního souboru AO Třebel pochází z let 1915 – 1945. Jedná se o 1 úřední knihu, 1 kartón a 1 fotografii o celkové metrži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných archiváliích užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie II. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

S přihlédnutím k torzovitosti dochovaného materiálu je nutné při studiu historie obce využít především informací v regionální literatuře a v archivním souboru Vs Třebel – Trpísty. Samotný archivní soubor AO Třebel lze upotřebit pouze pro doplnění informací.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v červenci 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 14. prosince 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan-Weseritz und Umgebung. Plan : Deutscher Heimatverlag, 1926

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976

Über Grenzen hinweg : Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth : Druckerei und Verlag Nickl, 1984

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 3.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1991.

SEDLÁČEK, August. *Místopisný slovník království českého.* Praha : Nakladatelství ARGO, 1998.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad 1850 – 1945**Spisový materiál****Spisy****Správa obecního majetku**

1 Obecní rozpočty a podklady pro rozpočty 1941 – 1945 N 1

Spolupůsobení ve státních záležitostech

2 Pozemnostní archy 1915 – 1939 N 1

Účetní materiál**Účetní knihy**

3 Hlavní kniha účetní 1944 K 1

Ostatní materiál

4 Fotografie skupiny dětí s dospělými (neurčená) [1915] – [1920] F 1

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Třebel
Značka archivního souboru:	AO Třebel
Časový rozsah:	1915 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	3 (1 úřední kniha, 1 kartón, 1 fotografie)
Počet inventárních jednotek:	4
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	14. prosince 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl SOAP/090-0745/2009